

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/156/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115203265
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1115203265.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Michaely Královej a členov senátu: JUDr. Bianky Gelačikovej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobkyne: B. N. L., U. N. XX.XX.XXXX, R. N. V. XX, R., zastúpená: Mgr. Boris Lisý, advokát so sídlom Klariská 7, Bratislava, proti žalovanej: E. T., U. N. XX.XX.XXXX, R. Š. XX, R., zastúpená advokátskou kanceláriou Mišík, s.r.o., so sídlom Prievozská 4B, 821 09 Bratislava, IČO : 36 862 746, o zaplatenie 420.000,-€, s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 17. februára 2017, č. k. 6C 109/2014-82, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 17. februára 2017, č. k. 6C 109/2014-82, vo výroku, v ktorom súd prvej inštancie žalobu zamietol, m e n í t a k, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi 320.000,-€, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 04.07.2012 do zaplatenia a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 17. februára 2017, č. k. 6C 109/2014-82, vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti nároku žalobkyne na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 320.000,- € za deň 03.07.2012, p o t v r d z u j e.

III. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 17. februára 2017, č. k. 6C 109/2014-82, vo výroku, v ktorom súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 52% voči žalobkyňi, m e n í t a k, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

IV. Žalobkyňa m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 17.02.2017, č.k. 6C 109/2014-82, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 100.000,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 03.07.2012 do zaplatenia, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 52% voči žalobkyňi.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobou doručенou súdu prvej inštancie dňa 02.02.2015 sa žalobkyňa domáhala od žalovanej zaplatenia sumy 420.000,- € spolu s príslušenstvom. Návrh zdôvodnila tým, že žalobkyňa dňa 19.02.2009 uzavrela, prostredníctvom spoločnosti K. X. G., O.V.D., K.E. (ďalej len K.), so spoločnosťou E. D., E.A.O., zmluvu o kúpe cenných papierov (ďalej len zmluva o kúpe CP), na základe ktorej nadobudla za dohodnutú kúpnu cenu 1 ks

tzv. hromadnej listinnej akcie emitenta K. A. B., a.s., ktoré boli v súlade so zmluvnými podmienkami v správe a úschove K.-Z.. Dňa 19.02.2009 žalobkyňa uzavrela prostredníctvom spoločnosti K. so spoločnosťou E.. D.. D., E..A..O..., zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy o kúpe cenných papierov (zmluva o budúcej zmluve o kúpe CP), v ktorej boli dohodnuté podmienky spätného odkupu cenných papierov. Dňa 18.08.2011 uzavrela žalobkyňa so spoločnosťou E.. D.. D., E..A..O.. Dodatok č.2 k zmluve o budúcej zmluve o kúpe CP, na základe ktorej sa predĺžil investičný horizont o takmer celý jeden rok, konkrétne do obdobia prvého polroka 2012, s právom spätného odkupu cenných papierov na výzvu žalobkyne adresovanú E.. D.. D., E..A..O... Žalobkyňa so žalovanou uzavreli ústnu príkaznú zmluvu podľa ustanovenia § 724 Občianskeho zákonníka a žalobkyňa splnomocnila žalovanú na zastupovanie pri viacerých právnych úkonoch v súvislosti s "manažovaním" predmetnej investície, vrátane podpísania tzv. budúcej zmluvy a prijatia tzv. budúcej kúpnej ceny. Žalobkyňa na jeseň v roku 2013 požiadala spoločnosť K. o informáciu o stave predmetnej investície. Spoločnosť K. ku koncu (november, december) roka 2013 žalobkyňu prvýkrát upozornila na skutočnosť, že celá investícia bola vyplatená na účet žalovanej, pričom kompletne písomné vyjadrenie bolo žalobkyňi doručené začiatkom roka 2014. Na základe predložených podkladov žalobkyňa zistila, že žalovaná uzavrela dňa 02.09.2011 so spoločnosťou E.. D.. D., E..A..O... zmluvu o spätnej kúpe cenných papierov, na základe ktorej žalovaná v mene žalobkyne prevzala peňažné prostriedky celkom vo výške 420.000,-€, a to: dňa 19.09.2011 v sume 100.000,- €, dňa 07.11.2011 v sume 100.000,- €, dňa 30.01.2012 v sume 120.000,- €, dňa 02.07.2012 v sume 100.000,- €. Listom zo dňa 07.03.2014 žalobkyňa oznámila žalovanej, že v spoločnosti K. vypovedala akékoľvek dispozičné oprávnenia resp. plnomocenstvá udelené žalovanej na zastupovanie, vrátane plnomocenstva udeleného v zmluve o budúcej kúpe cenných papierov, a odvolala právny vzťah, ktorý medzi nimi vznikol v súvislosti s udelením plnomocenstva v zmluve o budúcej zmluve o kúpe cenných papierov a činnosťou žalovanej na jej základe. Doručením listu žalobkyne zo dňa 07.03.2014 tak došlo k ukončeniu trvania príkaznej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovanou a zároveň žalobkyňa vyzvala žalovanú na vrátenie peňažných prostriedkov v celkovej výške 420.000,-€ do troch dní odo dňa doručenia výzvy. Listom zo dňa 17.03.2014 žalovaná žalobkyňi oznámila, že skutočnosti uvádzané vo výzve sú nepresné a neúplné. Do podania žalobného návrhu žalovaná žalobkyňi predmetné peňažné prostriedky nevrátila.

3. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 20.07.2015 sa žalovaná vyjadrila k žalobe a uviedla, že nárok žalobkyne nie je dôvodný. V podaní uviedla, že konala na základe dohody so žalobkyňou, pričom žalobkyňa nepreukázala, že je vlastníkom predmetných peňažných prostriedkov. Žalovaná si nie je vedomá uzavretia akejkoľvek príkaznej zmluvy so žalobkyňou, konala len na základe plnomocenstva. Nakoľko žalobkyňa existenciu príkaznej zmluvy nepreukázala, jej tvrdenia považuje za účelové. Pokiaľ žalobkyňa považuje nakladanie s predmetnými peňažnými prostriedkami zo strany žalovanej za neoprávnené, jedná sa o bezdôvodné obohatenie. Žalovaná z opatrnosti vzniesla námietku premlčania uplatňovaného nároku. Začiatok plynutia premlčacej lehoty tak nastal dňom 20.09.2011, dňom 08.11.2011, dňom 31.01.2012 a 03.07.2012. Objektívna trojročná lehota v prípade prvých troch súm uplynula dňom 20.09.2014, 08.11.2014 a 31.01.2015. Vo vzťahu k sume 100.000,-€ obdržanej dňa 02.07.2012 začala subjektívna premlčacia lehota plynúť dňa 03.07.2012 a uplynula dňa 03.07.2015. Nakoľko žalobkyňa žalobu doručila na súd dňa 03.02.2015, nárok je premlčaný.

4. Podaním doručeným súdu dňa 27.01.2016 žalobkyňa uviedla, že nadobudla vlastnícke právo k cenným papierom na základe zmluvy o kúpe cenných papierov zo dňa 19.02.2009, s tým, že tieto cenné papiere boli následne spätne odkúpené ich emitentom od žalobkyne. Žalovaná vo svojom vyjadrení nepopierala existenciu plnomocenstva ani fakt, že na základe tohto plnomocenstva vykonávala právne úkony v mene žalobkyne, preto sa na tento vnútorný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou vzťahujú ustanovenia o príkaznej zmluve. Tým, že žalovaná nepodala žalobkyňi všetky správy o vykonaných činnostiach a právnych úkonoch, porušila ustanovenie § 727 Občianskeho zákonníka. Súčasťou tohto príkazného vzťahu založeného medzi účastníkmi bola aj dohoda o plnomocenstve, preto ak žalovaná prijala odkupnú hodnotu, nejednalo sa o bezdôvodné obohatenie. Premlčacia lehota tak začala plynúť až okamihom prevzatia písomnej výzvy na vydanie predmetných peňažných prostriedkov resp. uplynutím uvedenej lehoty. Námietku premlčania vznesenú žalovanou posúdila žalobkyňa ako nedôvodnú, nakoľko žalovaná aj v priebehu roka 2013 žalobkyňu informovala o pretrvávajúcom investovaní predmetných peňažných prostriedkov, rovnako je sporným aj začiatok plynutia premlčacích lehôt uvádzaných žalovanou. Keďže žalobkyňa doručila žalobu na súd dňa 02.02.2015 elektronicky, k premlčaniu nároku nedošlo.

5. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 24.03.2016 žalovaná uplatnila procesnú obranu formou kompenzačnej námietky a vykonala započítací úkon na celú sumu žalovanej pohľadávky v sume 420.000,-€ s príslušenstvom, ktorú žalovaná voči žalobkyni nadobudla na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 03.03.2016. Žalovaná uviedla, že všeobecne možno súhlasiť s tým, že pomer medzi žalovanou a žalobkyňou zodpovedal ustanoveniam Občianskeho zákonníka o príkaznej zmluve. Nakoľko však v danom prípade sa jednalo o zastúpenie priame, nemožno aplikovať ustanovenie § 727 Občianskeho zákonníka o vyúčtovaní a prevode úžitku. Právo príkazcu na vydanie úžitku sa tak premlčuje v súlade s ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka, preto uplatňovaná pohľadávka je v rozsahu sumy 320.000,-€ premlčaná. Začiatok plynutia premlčacej lehoty je totožný s prijatím jednotlivých splátok kúpnej ceny, nie deň kedy žalobkyňa požiadala o vyúčtovanie a vyčíslila svoj nárok. Keďže žalobkyňa podala žalobu na súde dňa 03.02.2015 je premlčaná aj suma vo výške 120.000,-€, ktorá bola prevedená dňa 30.01.2012, a to s poukazom na ustanovenie § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pasivitu žalobkyne nemožno posudzovať ako dôvod hodný osobitného zreteľa, nakoľko je nepochybné, že o existencii pohľadávky vedela najneskôr dňom 07.03.2014.

6. Žalobkyňa podaním zo dňa 08.04.2016 uviedla, že ustanovenie § 727 Občianskeho zákonníka neupravuje nepriame zastúpenie, ako to tvrdí žalovaná. Povinnosťou žalovanej bolo previesť úžitok podľa ustanovenia § 727 Občianskeho zákonníka, čo v danom prípade nebolo splnené a bolo to súčasťou príkazného vzťahu medzi účastníkmi. Príkazná zmluvu mala byť zavŕšená úplným odovzdaním peňažných prostriedkov. Keďže žalovaná porušila svoju zmluvnú povinnosť a prijaté peňažné prostriedky odmietla vydať, pristúpila žalobkyňa listom zo dňa 07.03.2014 k odvolaniu a ukončeniu príkazného vzťahu. Premlčacia doba tak nezačala plynúť pred dňom 07.03.2014. Právny úkon - prijatie budúcej kúpnej ceny zo strany žalovanej bol dovŕšený najskôr až dňa 02.07.2012, a to s ohľadom na to, že medzi žalobkyňou a žalovanou bola uzavretá len jedna príkazná zmluva a nie viacero. Ak by súd považoval nárok žalobkyne za premlčaný, má žalobkyňa za to, že námietka premlčania je zjavne v rozpore s dobrými mravmi. Za dôvod hodný osobitného zreteľa je treba považovať skutočnosť, že žalovaná žiadnym spôsobom neinformovala žalobkyňu o tom, že kúpna cena bola vyplatená a zatajovala to. Následne po výzve zo strany žalobkyne napriek príslubu nepredložila žiadne doklady ani vysvetlenie a teraz si uplatňuje námietku premlčania. Žalobkyňa podaním zo dňa 18.05.2016 opätovne poukázala na ustanovenie § 727 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 731 a § 732 Občianskeho zákonníka, preto podľa jej názoru vo vzťahu k právnomu úkonu "prevzatíu budúcej kúpnej ceny" mohlo dôjsť najneskôr dňom skončenia, či už plnomocenstva, príkazného vzťahu alebo dohody o plnej moci. Rovnako poukázala na zmenový výpis z investičného účtu žalobkyne v K., kde v riadku "predaj M. K. je uvedený dátum transakcie/vysporiadania 02.07.2012. Keďže žalobkyňa doručila žalobu na súd 02.02.2015, čo bol prvý pracovný deň nasledujúci po dni 31.01.2015, urobila tak žalobkyňa v premlčacej lehote, preto námietka premlčania žalovanej ohľadne tzv. tretej splátky, nie je dôvodná. V časti kompenzačnej námietky žalovaná nepreukázala existenciu príčinnej súvislosti medzi konaním spoločnosti N. F., E..A..O.. K. SK R. N. F., E..A..O.. a údajným škodlivým konaním žalobkyne, ani vznik škody, preto žalobkyňa žiadala, aby súd na kompenzačnú námietku neprihliadal.

7. Žalovaná podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 02.06.2016 uviedla, že premlčacia lehota začala plynúť vo vzťahu ku každej splátke samostatne. Dátum realizácie transakcie je deň, kedy došlo ku skutočnému prevodu vlastníctva k prevádzaným cenným papierom, preto proces prevodu cenných papierov nemá vplyv na plynutie premlčacej doby k jednotlivým splátkam.

8. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie vyhodnotil, že medzi žalobkyňou a žalovanou došlo k uzavretiu ústnej príkaznej zmluvy, predmetom ktorej bol záväzok žalovanej pre žalobkyňu vykonať činnosti spojené s realizáciou zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy o kúpe cenných papierov. Udelením plnomocenstva žalovanej (čl. 1 bod 1.7.zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy), bola žalovaná vo vzťahu k tretím osobám oprávnená konať ako priamy zástupca žalobkyne v jej mene a na jej účet. Príkazný vzťah sa tak týkal len vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou a netýkal sa tak vzťahu s tretími osobami. Z predložených listinných dokladov mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná vykonala príkaz žalobkyne a uzavrela so spoločnosťou E..D.. D., E..A..O.. zmluvu o kúpe cenných papierov, na základe ktorej predala 1 ks hromadnej akcie reprezentujúcej 16 kmeňových akcií za kúpnu cenu 420.000,- €. Po vykonaní príkazu bola žalovaná povinná previesť na žalobkyni všetok úžitok z vykonaného príkazu, táto povinnosť vyplýva zo zákona. Povinnosť previesť na príkazcu všetok úžitok nie je časovo určená a ani nie je viazaná na žiadosť príkazcu, v zásade je daná okamihom, keď príkazníkom uskutočnené plnenie prinieslo príkazcovi úžitok. Žalovanej podľa názoru súdu prvej inštancie táto

povinnosť vznikla prijatím kúpnej ceny v štyroch splátkach, a to vo výške 100.000,- € dňa 19.09.2011, vo výške 100.000,- € dňa 07.11.2011, vo výške 120.000,- € dňa 30.01.2012 a dňa 02.07.2012 vo výške 100.000,- €. Súd prvej inštancie mal za to, že vzhľadom k vzneseniu námietky premlčania zo strany žalovanej sa zaoberal v prvom rade otázkou, či nárok žalobkyne je alebo nie je premlčaný. Nakoľko právo na odmenu a právo na náhradu nákladov spojených s činnosťou príkazníka sú majetkovými právami, súd prvej inštancie postupoval podľa ustanovenia § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka. Premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa ustanovenia § 100 Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia. Dĺžku premlčacej doby určuje zákon a pod hrozbou neplatnosti nemožno túto dobu zmeniť ani dohodou strán. Jej uplynutím dochádza k právnym účinkom premlčania, t.j. k zníženiu možnosti vynúteného splnenia práva. V ustanovení § 101 Občianskeho zákonníka je upravená všeobecná premlčacia doba, ktorá platí vo všetkých prípadoch, pokiaľ zákon pre jednotlivé práva neustanovuje osobitnú premlčaciu dobu. Všeobecná premlčacia doba ustanovená v zákone je v dĺžke troch rokov. Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda ako náhle mohla byť dôvodne podaná žaloba. Tento okamih je daný objektívne a nezávisí od subjektívnej okolnosti. V prípade, ak splatnosť dlhu nebola dohodnutá, a ani inak určená, začína premlčacia doba plynúť dňom nasledujúcim po tom, keď dlh vznikol.

9. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozsudku konštatoval, že v záväzkovom právnom vzťahu založenom príkaznou zmluvou nie je pri posudzovaní premlčania určujúce, kedy žalobkyňa pri absencii iného určenia doby plnenia vyzvala žalovanú na vydanie úžitkov a učinila ich tak splatným v zmysle ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil, že premlčacia doba začína plynúť deň po tom, čo právo na vydanie úžitkov vzniklo, pretože týmto dňom mohol žalobca svoje právo vykonať, t.j. odôvodnene ho uplatniť žalobou na súde (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 1475/2008 zo dňa 16. decembra 2009, obdobne rozsudok Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33Cdo 2634/2008 zo dňa 28. januára 2011, ako i R 91/2004). Vychádzajúc z čl. 3. bod 3.1 zmluvy o kúpe cenných papierov zo dňa 02.09.2011, že kúpna cena bola zaplatená v splátkach, pre každú splátku bežala samostatná premlčacia lehota podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka (rozhodnutie NS ČR sp.zn. 25Cdo 2195/1999), preto povinnosť žalovanej previesť na žalobkyňu úžitky podľa názoru súdu prvej inštancie vznikla dňom prijatia jednotlivých splátok kúpnej ceny, a to v časti kúpnej ceny 100.000,- € dňom 19.09.2011, v časti kúpnej ceny 100.000,- € dňom 07.11.2011, v časti kúpnej ceny 120.000,- € dňom 30.01.2012 a v časti kúpnej ceny 100.000,- € dňom 02.07.2012. Žalobkyňa si mala svoj nárok voči žalovanej uplatniť v premlčacej dobe, a to v časti kúpnej ceny 100.000,- € do 19.09.2014, v časti kúpnej ceny 100.000,- € do 07.11.2014, v časti kúpnej ceny 120.000,- € do 30.01.2015 a v časti kúpnej ceny 100.000,- € do 02.07.2015. Nakoľko si žalobkyňa nárok uplatnila žalobou doručenou súdu dňa 02.02.2015, urobila tak v čase keď časť jej nároku vo výške 320.000,- € bola premlčaná. Tvrdenie žalobkyne, že v časti kúpnej ceny zaplatenej dňa 30.01.2012, posledný deň lehoty má byť deň 02.02.2015, t.j. deň podania žaloby, súd posúdil ako nesprávne. V danom prípade je potrebné aplikovať ustanovenie § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy koniec lehoty určenej podľa rokov pripadá na deň, ktorý sa číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť. Keďže v tomto prípade posledný deň lehoty v časti kúpnej ceny 100.000,- € pripadol na piatok, neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného a citovaných ustanovení zákona súd prvej inštancie posúdil námietku premlčania uplatnenú žalovanou v časti uplatňovaného nároku vo výške 320.000,-€, ako dôvodnú.

10. Námietka žalobkyne, že žalovaná vzniesla námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi a jedná sa o zneužitie práva na úkor žalobkyne, nie je podľa názoru súdu prvej inštancie dôvodnou. Ak sa žalobkyňa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi podľa ustanovenia §3 Občianskeho zákonníka je podľa názoru súdu prvej inštancie namieste skúmať, či sama vyvinula dostatočnú mieru starostlivosti a predvídateľnosti pri ochrane svojich práv. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania žalobkyňa mala najneskôr vo februári 2014 vedomosť o tom, že žalovanej bola vyplatená kúpna cena, i napriek uvedenému podala žalobu dňa 02.02.2015, čo nemožno hodnotiť ako obozretné a predvídávavé správanie. Nakoľko súd prvej inštancie mal za preukázanú existenciu právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou titulom príkaznej zmluvy, v konaní nebolo sporným, že žalovaná vykonala dohodnutý príkaz a prijala úžitky - kúpnu cenu, vznikla jej tak povinnosť vydať úžitky žalobkyne. Vzhľadom k uvedenému, vykonanému dokazovaniu a s prihliadnutím na dôvodnosť vznesenej námietky premlčania zo strany žalovanej, súd prvej inštancie posúdil žalobu žalobcu v časti o zaplatenie sumy vo výške 100.000,- €,

ako dôvodnú. Nakoľko žalovaná nevydala žalobkyni úžitok, dostala sa tak do omeškania deň nasledujúci po jeho prijatí t.j. dňom 03.07.2012, preto súd prvej inštancie uložil žalovanej zaplatiť úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 100.000,-€ od 03.07.2012 do zaplatenia.

11. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 147 ods.2 CSP podľa ktorého, vzájomnou žalobou je i prejav žalovaného, ktorým proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len ak navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo uplatnil žalobca; inak súd posudzuje taký prejav len ako prostriedok procesnej obrany žalovaného. Žalovaná v konaní uplatnila voči žalobkyni kompenzačnú námietku ako formu procesnej obrany. Započítanie (kompenzácia) je zánik vzájomne sa kryjúcich pohľadávok patriacich vzájomne veriteľovi a dlžníkovi, ktorých plnenie je rovnakého druhu (najčastejšie peniaze), ak niektorý z účastníkov i bez súhlasu, prípadne i proti vôli druhého účastníka urobí prejav smerujúci k započítaniu alebo ak medzi účastníkmi dôjde k dohode o započítaní takýchto pohľadávok. Predmetom započítania mala byť pohľadávka žalovanej proti žalobkyni, na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 03.03.2016 uzavretej medzi SK R. N. F., E..A..O.. a žalovanou, voči žalobkyni vo výške 592.912,57 €. Uvedená pohľadávka mala vzniknúť titulom zodpovednosti za škodu žalobkyne z dôvodu úmyselného porušenia právnej povinnosti, tým že ňou vystavené faktúry sú neoprávnené resp. že sa jedná o platby za plnenia v prospech tretích osôb. Vzhľadom tomu, že žalobkyňa uplatnila hmotnoprávne námietky uplatňovanej vzájomnej pohľadávky a súd prvej inštancie v konaní nemal jednoznačne za preukázanú podstatu postúpenej pohľadávky proti žalobkyni, ktorú v konaní žalovaná uplatnila formou kompenzačnej námietky, súd prvej inštancie obranu žalovanej vyhodnotil ako nedôvodnú a pri rozhodovaní vo veci na ňu neprihliadol.

12. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa pomeru úspechu vo veci a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 52%.

13. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, napadla rozsudok v rozsahu tretieho výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o priznaní nároku na náhradu trov konania, nakoľko v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná v rámci odôvodnenia svojho odvolania uviedla, že nakoľko žalobkyňa nebola vo svojom návrhu na zaplatenie sumy 420.000,- € s príslušenstvom úspešná v celosti resp. mala v predmetnej veci úspech len čiastočný, súd prvej inštancie dospel k záveru, že náhradu trov konania je potrebné v súlade s § 255 ods. 2 CSP pomerne rozdeliť. Následne priznal žalovanej proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 52%. Vzhľadom na uvedené a s poukazom na skutočnosť, že predmetom žalobného návrhu bolo zaplatenie sumy 420.000,- €, pričom rozhodnutím súdu prvej inštancie bola žalobkyni priznaná suma vo výške 100.000,- €, má žalovaná za to, že práve táto bola úspešná v zamietnutej časti žalovaného nároku, predstavujúcej sumu vo výške 320.000,- €. Nakoľko výška priznanej sumy zo strany súdu prvej inštancie v sume 100.000,- € predstavuje 23,81% z pôvodnej žalovanej sumy, žalovaná má za to, že jej úspech v predmetnom konaní predstavuje 76,19 %. Z uvedeného dôvodu považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý vychádzal podľa obsahu odôvodnenia napádaného rozhodnutia z pomeru úspechu vo veci, kedy následne rozhodol o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanej v rozsahu 52 %, za nesprávne. Zároveň poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanej v rozsahu 52 % žiadnym spôsobom neodôvodnil, nakoľko v napádanom rozhodnutí absentujú konkrétne a rozhodujúce skutočnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádzal. S poukazom na uvedené skutočnosti sa s napádaným výrokom, ktorý zo strany súdu prvej inštancie nie je v odôvodnení rozhodnutia žiadnym spôsobom podložený, a tak ani s konečným zistením súdu ohľadom určenia rozsahu priznaného nároku na náhradu trov konania, sa nemôže žalovaná v celom rozsahu stotožniť. Na základe uvedeného navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 17. februára 2017 č. k.: 6C/19/2015-327 v časti tretieho výroku, v ktorom súd prvej inštancie rozhodol o priznaní nároku na náhradu trov konania, zmenil tak, že prizná žalovanej proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76,19 %.

14. Voči predmetnému rozsudku podala včas odvolanie aj žalobkyňa a to s poukazom na ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), písm. f) a písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku

v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a to vo vzťahu k druhému výroku rozsudku, ktorým prvoinštančný súd vo zvyšku/časti 320.000,- € s príslušenstvom žalobu zamietol (resp. tým bolo len čiastočne vyhovievané žalobe žalobkyne) a rovnako tak vo vzťahu k tretiemu výroku rozsudku, ktorým prvoinštančný súd priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 52%. Žalobkyňa uviedla, že podáva odvolanie na základe odvolacích dôvodov vymedzených v ustanoveniach § 365 ods. 1 písm. b), písm. f) a písm. h) CSP. Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP je možné odvolanie odôvodniť tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP je možné odvolanie odôvodniť tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP je možné odvolanie odôvodniť tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ ide o odvolací dôvod, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec žalobkyňa uviedla, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 2. februára 2015 domáhala od žalovanej zaplata sumy 420.000,- € spolu s príslušenstvom. Žaloba bola zdôvodnená skutočnosťami uvedenými v žalobe. V rámci odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie okrem skutočností uvedených v rozsudku konštatoval, že povinnosť previezť na príkazcu všetok úžitok nie je časovo určená a ani nie je viazaná na žiadosť príkazcu, pričom v zásade má byť, podľa názoru prvoinštančného súdu, daná okamihom, keď príkazníkom uskutočnené plnenie prinieslo príkazcovi úžitok, pričom táto povinnosť mala vzniknúť prijatím kúpnej ceny v štyroch splátkach, a to vo výške 100.000,- € dňa 19. septembra 2011, vo výške 100.000,- € dňa 7. novembra 2011, vo výške 120.000,- € dňa 30. januára 2012 a vo výške 100.000,- € dňa 2. júla 2012. Vzhľadom na to, že žalovaná uplatnila námietku premlčania, prvoinštančný súd sa zaoberal posúdením uplatnenia tejto námietky. Práve pri posudzovaní a vyhodnocovaní uplatnenej námietky premlčania sa prvoinštančný súd podľa žalobkyne dopustil závažných pochybení pri identifikácii a aplikácii príslušných právnych noriem, čím sa okrem iného, dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvé pochybenie prvoinštančného súdu spočívalo v tom, že prvoinštančný súd odkázal na ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého platí, že ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka však obsahuje osobitnú úpravu začiatku plynutia premlčacích lehôt v prípade, ak si plnenie v splátkach medzi sebou dohodne veriteľ s dlžníkom. Sám prvoinštančný súd v odôvodnení rozsudku pritom konštatoval, že príkazný vzťah existoval medzi žalobkyňou a žalovanou a „netýkal sa tak vzťahu s tretími osobami“. V rámci tohto príkazného vzťahu má žalobkyňa hmotnoprávnu pozíciu veriteľa a žalovaná pozíciu dlžníka. Žalovaná a žalobkyňa si medzi sebou nedohodli (!) žiadne plnenie v splátkach. Prvoinštančný súd si vnútorne odporuje, ak najprv konštatuje, že príkazný vzťah existuje medzi žalobkyňou a žalovanou a následne konštatuje, že medzi veriteľom (žalobkyňou) a dlžníkom (žalovanou) malo dôjsť k dohodnutiu plnenia v splátkach. Ak by žalobkyňa čo i len teoreticky pripustila, že plnenie v splátkach mohlo v tomto prípade existovať, tak to plnenie v splátkach by existovalo v rámci právneho vzťahu medzi žalobkyňou a spoločnosťou E.. D.. D., kde v zmluve o kúpe cenných papierov zo dňa 2. septembra 2011, ktorú v mene žalobkyne uzatvorila žalovaná, znelo ustanovenie čl. 3.2 nasledovne: „Kupujúci sa zaväzuje zaplatiť kúpnu cenu podľa nasledujúceho splátkového kalendára, a to bankovým prevodom na účet určený predávajúcim č. XXXXXXXXXXX/XXXX H. H. F. R., K.E., alebo na iný bankový účet písomne oznámený kupujúcemu: 100.000,- € najneskôr do 30.09.2011, 100.000,- € najneskôr do 31.10.2011, 100.000,- € najneskôr do 31.01.2012, 120.000,- € najneskôr do 30.06.2012.“ Uvedený právny úkon bol vykonaný v mene žalobkyne vo vzťahu k spoločnosti E.. D.. D. a nie vo vzťahu k žalovanej. To znamená, že uplatnenie ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka by pripadalo teoreticky do úvahy len v tom v prípade, ak by sa spoločnosť E.. D.. D. dostala do omeškania s uvedenými platbami, a žalobkyňa by si uplatňovala nároky vo vzťahu k zaplataju jednotlivých splátok od spoločnosti E.. D.. D.. Do omeškania sa však dostala žalovaná, a to na základe iného právneho titulu, ktorým bol samostatný príkazný vzťah - príkazná zmluva medzi žalobkyňou a žalovanou - táto zmluva neobsahovala žiadnu dohodu o splátkach (!) a nie je tak na ňu možné aplikovať ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka. Medzi žalobkyňou a žalovanou nemohlo byť dohodnuté plnenie v splátkach, keďže žalobkyňa ku koncu roka 2013 ani len nevedela, že spoločnosť E.. D.. D. vyplatila budúcu kúpnu cenu na účet, ktorý uviedla a oznámila spoločnosti E.. D.. D. žalovaná. Prvoinštančný súd celkom

zjavne pochybil, ak na právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou aplikoval pravidlo na počítanie začiatku premlčacej doby podľa ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa zdôraznila, že žiadne plnenie v splátkach nebolo medzi žalobkyňou a žalovanou dohodnuté. Vnútorňa rozporuplnosť právnej kvalifikácie prvoinštančného súdu sa prejavuje aj v tom, že prvoinštančný súd začal počítať začiatok plynutia premlčacej doby (a to mimochodom vo vzťahu medzi žalobkyňou a spoločnosťou E.. D.. D. v trvaní 4-rokov, s ohľadom na povahu právneho vzťahu založeného zmluvou o cenných papieroch) pre úhradu časti kúpnej ceny vo výške 120.000,- € dňom 30. januára 2012, aj napriek tomu, že „zročnosť“ mala podľa čl. 3.2 zmluvy o kúpe cenných papierov zo dňa 2. septembra 2011 byť stanovená na 31. januára 2012. Pokiaľ ide o ukončenie príkazného vzťahu zo strany žalobkyne, v tejto súvislosti žalobkyňa uviedla, že listom zo dňa 7. marca 2014 oznámila žalobkyňa žalovanej, že v K.-Y. výslovne/písomne vypovedala akékoľvek dispozičné oprávnenia, resp. plnomocenstvá udelené žalovanej na zastupovanie žalobkyne vrátane predmetného plnomocenstva, ktoré bolo žalovanej udelené a v nadväznosti na toto odvolanie oznámila žalobkyňa žalovanej, že v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka súčasne odvoláva právny vzťah, ktorý medzi nimi vznikol v súvislosti s udelením plnomocenstva v zmluve o uzavretí budúcej zmluvy o kúpe cenných papierov a činnosťou žalovanej na jeho základe. V uvedenom liste zároveň žalobkyňa vyzvala žalovanú, aby tá v mene žalobkyne obdržané peňažné prostriedky v celkovej výške 420.000,- € bezodkladne, najneskôr do troch dní od doručenia výzvy vydala žalobkyňi, na čo žalovaná odpovedala listom zo dňa 17. marca 2014, v ktorom jednak potvrdila prevzatie výzvy na vrátenie finančných prostriedkov dňom 13. marca 2014, ako aj uviedla, že skutočnosti v nej uvádzané žalobkyňou nepovažuje za presné/úplné a že jej v lehote 7 dní k „predmetnej transakcii“ poskytne vysvetlenie a príslušné doklady. Prvoinštančný súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal okamihom, kedy a ako príkazná zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou zanikla, ani odôvodnením toho, kedy malo vzniknúť právo na vydanie úžitkov. Posúdenie tejto otázky je pritom pre toto konanie osobitne dôležité. Rámec príkazného vzťahu a príkaznej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovanou bol vymedzený v ustanovení bodu 1.7 zmluvy o budúcej zmluve o kúpe cenných papierov nasledovne: „Budúci predávajúci [t.j. žalobkyňa] podpisom tejto zmluvy splnomocňuje (1) obchodníka s cennými papiermi spoločnosť K. [...] a (2) pani E. T. [t.j. žalovanú] [...], aby budúceho predávajúceho v plnom rozsahu každý samostatne zastupoval pri plnení povinností budúceho predávajúceho podľa tejto zmluvy, vrátane podpísania budúcej zmluvy, odovzdania akcií budúcemu kupujúcemu, vykonania rubopisu potvrdzujúceho odovzdanie akcií budúcemu kupujúcemu, prevzatia výzvy na uzavretie budúcej zmluvy a prijatie budúcej kúpnej ceny.“ Príkaz daný žalovanej nebol rozdelený na postupné vyplácanie jednotlivých čiastkových plnení „budúcej kúpnej ceny“. Príkaz na prijatie „budúcej kúpnej ceny“ bol zo strany žalovanej daný na prijatie celej výšky „budúcej kúpnej ceny“, a to v rozsahu celej sumy 420.000,- €. Zásadnou právnou skutočnosťou v uvedenom právnom vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou bolo práve odvolanie príkazného vzťahu listom zo dňa 7. marca 2014. Prvoinštančný súd sa touto skutočnosťou v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom bližšie nezaoberala, a to aj napriek tomu, že na strane s. 2 rozsudku uvádza: „Listom zo dňa 7. marca 2014 žalobkyňa oznámila žalovanej, že v spoločnosti K. vypovedala akékoľvek dispozičné oprávnenia resp. plnomocenstvá udelené žalovanej na zastupovanie, vrátane plnomocenstva udeleného v zmluve o budúcej kúpe cenných papierov, a odvolala právny vzťah, ktorý medzi nimi vznikol v súvislosti s udelením plnomocenstva v zmluve o budúcej zmluve o kúpe cenných papierov a činnosťou žalovanej na jej základe. Doručením listu žalobkyne zo dňa 07.03.2014 tak došlo k ukončeniu trvania príkaznej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovanou a zároveň žalobkyňa vyzvala žalovanú na vrátenie peňažných prostriedkov v celkovej výške 420.000,- € do troch dní odo dňa doručenia výzvy.“ Odvolaním príkazného vzťahu listom zo dňa 7. marca 2014 príkazná zmluva medzi žalobkyňou a žalovanou zanikla (§ 731, § 33b Občianskeho zákonníka) a v súlade s ustanovením § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bola žalovaná povinná celú výšku peňažných prostriedkov zodpovedajúcich sume 420.000,- € prijatých od spoločnosti K. vrátiť žalobkyňi, keďže odpadol právny dôvod, na základe ktorého žalovaná uvedený majetkový prospech získala. V tejto súvislosti žalobkyňa odkázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28 Cdo 882/2013, ktoré sa týkalo skutkovo analogickej situácie. V znení tohto rozhodnutia sa vo vzťahu k príkaznej zmluve uvádza: „...pote, co příkazní smlouva v důsledku odvolání příkazu v dubnu 2007 zanikla (§ 731, § 33b obč. zák.), byl žalovaný povinen příkazci přijaté peněžní prostředky vrátit, jakožto bezdůvodné obohacení spočívající v majetkovém prospěchu získaném plněním z právního důvodu, který odpadl (§ 451 odst. 2 Obč. zák.). Jelikož právní důvod plnění odpadl v průběhu dubna 2007, došlo k bezdůvodnému obohacení žalovaného na úkor žalující strany nejpozději k 01.05.2007. K uvedenému okamžiku totiž právní předchůdce žalobkyně již věděl o tom, že došlo k bezdůvodnému obohacení (odpadl právní důvod opravňující žalovaného držet predmetné peněžní prostředky) a že se na jeho úkor obohatil žalovaný, který si prevzaté peněžní prostředky

ponechal pro vlastní potrebu. Dne 01.05.2007 tak dle záveru odvolacího soudu počala běžet dvouletá subjektivní i tříletá objektivní promlčecí doba, ve které bylo třeba nárok uplatnit u soudu (§ 107 odst. 1, 2 obč. zák.)" Podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka platí, že ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Po obdržaní listu zo dňa 7. marca 2014 žalovaná peňažné prostriedky nevrátila. Premlčacia doba v tomto prípade začala plynúť najskôr v marci 2014 (!), keď došlo k zániku príkaznej zmluvy a odpadnutiu dôvodu (príkaznej zmluvy), na základe ktorej žalovaná uvedený majetkový prospech vo výške 420.000,- € získala a ponechala si ho. Žaloba bola v tomto prípade podaná a doručená súdu dňa 2. februára 2015, čo znamená, že nárok žalobkyne nemohol byť (!) a nie je premlčaný. V tejto súvislosti tiež uviedla, že žalovaná preukázateľne vedela o tom, že právny dôvod, na základe ktorého získala sumu vo výške 420.000,- € odpadol, a niet pochyb o tom, že z jej strany išlo o vedomé a úmyselné konanie, keď sa rozhodla, že si uvedenú sumu „ponechá“, a to aj napriek výzve žalobkyne na vrátenie tejto sumy. Právny nárok žalobkyne by nebol premlčaný ani v prípade, ak by žalobkyňa príkaznú zmluvu svojim jednostranným právnym úkonom neukončila, keďže, medzi žalobkyňou a žalovanou nebolo dohodnuté plnenie v splátkach, a obsahom príkaznej zmluvy bolo prijatie kúpnej ceny v celej výške 420.000,-€. Zavŕšením právneho vzťahu malo byť odovzdanie „budúcej kúpnej ceny“ (t. j. sumy 420.000,- €) žalobkyňi. Ak by k tomu bývalo došlo, príkazná zmluva medzi žalobkyňou a žalovanou by úplným odovzdaním týchto peňažných prostriedkov bola ukončená. Keďže žalovaná porušila svoju zákonnú povinnosť a uvedené peňažné prostriedky získané pri plnení príkazu žalobkyňi odmietla odovzdať, musela žalobkyňa listom so dňa 7. marca 2014 pristúpiť k odvolaniu a ukončeniu tohto právneho stavu. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že medzi žalobkyňou a žalovanou bola uzatvorená len jedna príkazná zmluva (v súvislosti s ktorou bolo žalovanej udelené jedno plnomocenstvo) a nie niekoľko čiastkových príkazných zmlúv. Trvanie tejto jednej príkaznej zmluvy malo skončiť tak, že žalovaná odovzdá ňou prijatú kúpnu cenu (v celkovej výške 420.000,- €) žalobkyňi. Keďže túto kúpnu cenu žalovaná odmietla žalobkyňi odovzdať, nemala žalobkyňa inú možnosť ako svojim jednostranným právnym úkonom túto príkaznú zmluvu (listom so dňa 7. marca 2014) odvolať. V neposlednom rade a výlučne len z dôvodu opatrnosti poukázala žalobkyňa na chybnú právnu argumentáciu prvoinštančného súdu vo veci posúdenia premlčania „jednotlivých splátok“. Prvoinštančný súd v odôvodnení rozsudku uvádza: „Žalobkyňa si mala svoj nárok voči žalovanej uplatniť v premlčacej dobe, a to v časti kúpnej ceny 100.000,- € do 19.09.2014, v časti kúpnej ceny 100.000,- € do 07.11.2014, v časti kúpnej ceny 120.000,- € do 30.01.2015 a v časti kúpnej ceny 100.000,- € do 02.07.2015.“ Ako bolo bez pochybností preukázané až po podaní žaloby žalovaná obdržala jednotlivé peňažné prostriedky v dňoch 19.09.2011, 07.11.2011, 30.01.2012, 02.07.2012. To znamená, že prvoinštančný súd určil za začiatky plynutia premlčacích lehôt jednotlivé dni, kedy boli na osobný bankový účet žalovanej pripísané peňažné prostriedky (postupne vo výškach 100.000,- €, 100.000,- €, 120.000,- €, 100.000,- €); v tejto právnej kvalifikácii prvoinštančný súd celkom zjavne pochybil a rozhodol v rozpore so zákonom ako aj v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Až dni nasledujúce po týchto jednotlivých štyroch dňoch (t.j. 20.09.2011, 08.11.2011, 31.01.2012, 03.07.2012) sa mohli teoreticky považovať za dni, kedy mohol navrhovateľ (v tomto prípade žalobkyňa) uplatniť svoje právo (nárok) na súde. Ak by žalobkyňa podala žalobu napríklad 30. januára 2012, žalovaná by dňa 30. januára 2012 ešte stále mohla dobrovoľne a v lehote splatnosti previesť sumu 120.000,- € na bankový účet žalovanej (nebola by daná tzv. action nata a žaloba by bola podaná predčasne). Je preto zrejmé, že na súde mohla žalobkyňa tento nárok uplatniť najskôr až na nasledujúci deň (!), to znamená 31. januára 2012. Žalobkyňa v rámci odvolania ďalej uviedla, že v prípade, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal (§ 563 Občianskeho zákonníka), tak plynutie premlčacej doby by vo vyššie uvedenom prípade začalo až 1. februára 2012 (30. januára 2012 žalovaná ešte mohla plniť svoj záväzok dobrovoľne a v lehote splatnosti, 31. januára 2012 žalobkyňa mohla vyzvať žalovanú na plnenie a až 1. februára 2012 by bol deň nasledujúci po tom, čo ho o plnenie veriteľ (žalobkyňa) požiadala). Analogicky by začiatky plynutia premlčacích lehôt boli stanovené na 22.09.2011, 10.11.2011, 01.02.2012, 04.07.2012). Zároveň žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Cdo 146/2008. Ako príklad správneho určenia začiatku plynutia premlčacej doby je možné ilustratívne uviesť napríklad rozsudok Okresného súdu Bratislava III. sp.zn. 23Cb/205/2014. V nadväznosti na vyššie uvedené prvoinštančný súd došiel k chybnému právnemu záveru, ak uvádza, že: „Žalobkyňa si mala svoj nárok voči žalovanej uplatniť v premlčacej dobe, a to v časti kúpnej ceny ... 120.000,- € do 30.01.2015.“ Ak by žalobkyňa mala prijať argumentáciu o plynutí premlčacích dôb odo dňa jednotlivých „splátok kúpnej ceny“, tak premlčacia doba k tretej „splátke“ kúpnej ceny by uplynula najskôr dňa 31.01.2015 a nie 30.01.2015. Keďže deň 31.01.2015

prípadoť na sobotu, v súlade s ustanovením § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí, že posledným dňom lehoty bol najbližší nasledujúci pracovný deň, to znamená, deň 02.02.2015. Práve v tento deň podala žalobkyňa žalobu v tejto veci na súd. Za žiadnych okolností tak nemohlo ani len teoreticky dôjsť k premlčaniu nároku k „tretej splátke“ vo výške 120.000,-€. Žalobkyňa ďalej uviedla, že odvolaním príkazného vzťahu listom zo dňa 7. marca 2014 príkazná zmluva medzi žalobkyňou a žalovanou zanikla (§ 731, § 33b Občianskeho zákonníka) a v súlade s ustanovením § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bola žalovaná povinná celú výšku peňažných prostriedkov zodpovedajúcich sume 420.000,- € prijatých od spoločnosti K. vrátiť žalobkyni, keďže odpadol právny dôvod, na základe ktorého žalovaná uvedený majetkový prospech získala. Premlčacia doba v tomto prípade začala plynúť najskôr v marci 2014 (!), keď došlo k zániku príkaznej zmluvy a odpadnutiu dôvodu (príkaznej zmluvy), na základe ktorého žalovaná uvedený majetkový prospech vo výške 420.000,-€ získala a ponechala si ho. Žaloba bola v tomto prípade podaná a doručená súdu dňa 2. februára 2015, čo znamená, že nárok žalobkyne nemohol byť (!) a nie je premlčaný. V tejto súvislosti opätovne žalobkyňa zdôraznila, že žalovaná preukázateľne vedela o tom, že právny dôvod, na základe ktorého získala sumu vo výške 420.000,- € odpadol, a niet pochýb o tom, že z jej strany išlo o vedomé a úmyselné konanie, keď sa rozhodla, že si uvedenú sumu „ponechá“, a to aj napriek výzve žalobkyne na vrátenie tejto sumy. V neposlednom rade zdôraznila, že žalovaná v priebehu celého trvania príkaznej zmluvy protizákonne neposkytovala žalobkyni žiadne správy o postupe plnenia príkazu, nepredložila žalobkyni ako príkazcovi vyúčtovanie a ani nepreviedla žiadny úžitok získaný z príkazu. Práve naopak, bolo nesporne preukázané, že žalovaná nielenže neposkytovala správy o postupe plnenia príkazu, ale žalobkyni vedome a úmyselne poskytovala nepravdivé informácie o tom, že predmetné finančné prostriedky sú naďalej investované! V tejto súvislosti navrhla, aby sa odvolací súd oboznámil so zvukovými nahrávkami z priebehu pojednávania na súde prvej inštancie, a to osobitne s výpoveďami žalobkyne, jej manžela, ako aj žalovanej, uskutočnenými na pojednávaniach v dňoch 12.04.2016, 20.05.2016 a 13.01.2017. Pokiaľ ide o uplatnenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi, v tejto súvislosti žalobkyňa uviedla, že súd prvej inštancie v rozsudku veľmi stroho a bez náležitého zdôvodnenia odmietol tvrdenie žalobkyne, že uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovanej bolo v rozpore s dobrými mravmi (ustanovením § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Prvoinštančný súd uviedol len nasledovné: „Námietka žalobkyne, že žalovaná vzniesla námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi a jedná sa o zneužitie práva na úkor žalobkyne, nie je dôvodnou. Ak sa žalobkyňa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka je namieste skúmať, či sama vyvinula dostatočnú mieru starostlivosti a predvídateľnosti pri ochrane svojich práv. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania žalobkyňa mala najneskôr vo februári 2014 vedomosť o tom, že žalovanej bola vyplatená kúpna cena, i napriek uvedenému podala žalobu dňa 02.02.2015, čo nemožno hodnotiť ako obozretné a predvídajúce správanie.“ Prvoinštančný súd sa pritom vôbec (!) nezaoberal preukázaným porušením zákonných povinností žalovanej ako príkazníka počas trvania príkazného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou. Žalovaná v rozpore s ustanovením § 727 Občianskeho zákonníka neposkytovala žalobkyni (svojej matke) ako príkazcovi buď žiadne, alebo dokonca nepravdivé správy o postupe plnenia príkazu. V tejto súvislosti žalobkyňa dala odvolaciemu súdu do pozornosti nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I.ÚS 643/04 zo dňa 6. septembra 2005. Ústavný súd Českej republiky riešil analogickú skutkovú a právnu situáciu, v ktorej námietku premlčania uplatnil syn voči svojej matke, pričom v tom čase vychádzal z identickej právnej úpravy hmotného práva, aká je aplikovateľná aj súdmi Slovenskej republiky v tomto prebiehajúcim konaní (t.j. Občiansky zákonník). Ústavný súd v tomto náleze konštatoval, že: "Rozsudkom Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. června 2004 č. j. 24Co 189/2004-175 a rozsudkem Okresního soudu v Semilech ze dne 4. ledna 2004 č. j. 3C 907/99-154 bylo porušeno stěžovatelčino právo na soudní ochranu a právo na ochranu majetku." Ústavný súd konštatoval: „...Ústavní soud konstatuje, že v průběhu řízení před obecnými soudy bylo porušeno stěžovatelčino právo na soudní ochranu zakotvené v čl. 36 odst. 1 Listiny, což znamenalo i porušení jejího práva na ochranu majetku ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny... Ústavní soud ... dodává, že i v případě zjištění, že by mezi stěžovatelkou a vedlejším účastníkem šlo o bezdůvodné obohacení, bylo namíste posuzovat všechny související aspekty vznesené námítky promlčení, tedy i její případnou neplatnost pro rozpor s dobrými mravy. Není pochyb o tom, že námítka promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje, ale mohou nastat situace (napr. v poměru mezi nejbližšími příbuznými), že uplatnění této námítky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na vydání bezdůvodného obohacení v důsledku uplynutí promlčecí doby bylo nepřiměřené tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil (srov. citovaný nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 309/95 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp.zn. 25Cdo 1839/2000).V posuzované věci se stěžovatelka,

jako matka, ocitla v situácii, kedy jej syn z častky ve výši 1.802.959,30 Kč, ktorou nechala ze svého podílu na výnosu z prodané společné nemovitosti deponovat na jeho účet, odmítl zaplatit daň z prevodu nemovitostí ve výši 150.000,- Kč a rovněž odmítl výzvu k vydání matčina podílu. Ústavní soud je toho názoru, že bylo nadmíru žádoucí, aby právě v tomto konkrétním případě, kdy jde o posuzování projevu vůle a obsahu závazkového vztahu mezi matkou a synem, bylo přihlédnuto k tomu, že výkon práva nemůže být v rozporu s dobrými mravy, tak jak stanoví § 3 Občanského zákoníku. Právní stát nemůže fungovat bez předpokladu obecné vyžadované míry poctivého jednání mezi lidmi. Rodina a vztahy mezi rodiči a dětmi jsou prostředím, kde se dobré mravy, jako poctivost, čestnost, vzájemná úcta a zejména úcta k rodičům, musí nejen předpokládat, ale hlavně formovat a důsledně vyžadovat. Ústavní soud je přesvědčen, že právě v rodině, jako základu společnosti, se musí dobré mravy kultivovat a orgány veřejné moci, soudy zvláště, k tomu musí svými rozhodnutími přispívat. Obecné soudy tím, že v projednávaném případě připustili a vzali při svém rozhodování v úvahu nemravnou námitku promlčení vznesenou vedlejším účastníkem (synem stěžovatelky) aprobovaly jednání, které je "contra bonos mores". V důsledku tohoto postupu nebylo řízení před obecnými soudy jako celek spravedlivé. Spravedlnost musí být přítomná vždy v procesu, kterým soudce interpretuje a aplikuje právo, jako hodnotový činitel. Spravedlnost je hodnotovým principem, který je společný všem demokratickým právním řádům. Zásada souladu práv, resp. jejich výkonu s dobrými mravy představuje významný princip, který v odůvodněných případech dovoluje zmírňovat tvrdost zákona a dává soudci prostor pro uplatnění pravidel slušnosti (ekvity). Pojem "dobré mravy" nelze vykládat pouze jako soubor mravních pravidel užívaných jako korektiv či doplňující obsahový faktor výkonu subjektivních práv a povinností, ale jako příkaz soudci rozhodovat v souladu s ekvitou (haec aequitas suggerit ...), což ve svých důsledcích znamená nastoupení cesty nalezení spravedlnosti. Vzhledem k výše uvedenému dospěl Ústavní soud k závěru, že napadenými rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové a Okresního soudu v Semilech bylo porušeno právo stěžovatelky na soudní ochranu vyplývající z čl. 36 Listiny, včetně práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 6 Úmluvy a právo na ochranu majetku zakotvené v čl. 11 odst. 1 Listiny, a proto Ústavní soud ústavní stížnosti vyhovel a podle ustanovení § 82 odst. 3 zákona o Ústavním soudu napadená rozhodnutí zrušil." Prvoinstančný súd svojím konaním a akceptovaním námietky premlčania uplatnenej zo strany dcéry žalobkyne okrem iného zasiahol do práva žalobkyne na súdnu ochranu, ako aj do práva na spravodlivý súdny proces a napokon aj na ochranu vlastníckeho práva a majetku (čl. 1 Dodatokový protokol Dohovoru + listina Základných práv a slobôd a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR). Navyše v prejednávanej veci nebolo prvoinstančným súdom vôbec zohľadnené, že v priebehu rokov 2012-2014 podstupovala žalobkyňa liečbu závažného onkologického ochorenia, ktoré jej bolo diagnostikované v roku 2012. Bežný život žalobkyne bol touto onkologickou liečbou zásadným spôsobom negatívne ovplyvnený, čo nevyhnutne viedlo k tomu, že prioritou žalobkyne bolo prísne dodržiavanie stanoveného liečebného režimu, prítomnosť žalobkyne na stanovených liečebných postupoch v určených zdravotníckych zariadeniach, vyhýbanie sa stresovým situáciám, ktoré by mohli negatívne ovplyvniť stanovenú onkologickú liečbu. Aj v tejto súvislosti navrhla, aby sa odvolací súd oboznámil so zvukovými nahrávkami z priebehu pojednávania na súde prvej inštancie, a to osobitne s výpoveďami žalobkyne a jej manžela. Namiesto toho, aby žalovaná (dcéra žalobkyne) poskytla svojej matke v tejto životnej situácii pomoc a podporu, sa žalovaná celkom zjavne usilovala využiť vzniknutú situáciu na získanie svojho osobného majetkového prospechu. Keď sa matka (žalobkyňa) opakovane pýtala na situáciu ohľadom investovaných peňažných prostriedkov, ktoré sú predmetom tohto sporu, dcéra (žalovaná) jej opakovane tvrdila, že peňažné prostriedky sú aj naďalej investované, napríklad e-mailová správa adresovaná žalobkyňi žalovanou zo dňa 23.01.2013, svedecké výpovede p. W. L. K. D. K. L., atď., a to už aj v čase, keď žalovaná konajúc na základe udelené plnomocenstva v mene svojej matky uzatvorila so spoločnosťou K. zmluvu o kúpe cenných papierov (zo dňa 2. septembra 2011). Súd prvej inštancie sa týmito nemorálnymi aspektmi vôbec nezaoberal a na tvrdenie žalobkyne, že žalovaná uplatnila námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi reagoval len tým, že uviedol: „Vychádzajúc z vykonaného dokazovania žalobkyňa mala najneskôr vo februári 2014 vedomosť o tom, že žalovanej bola vyplatená kúpna cena, i napriek uvedenému podala žalobu dňa 02.02.2015, čo nemožno hodnotiť ako obozretné a predvídateľné správanie.“ Okrem toho, že takýmto argumentom de facto skrátil premlčaciu dobu na menej než jeden rok, vytkol žalobkyňi, že mala byť viac „obozretná“ a „predvídateľná“ a to aj napriek tomu, že súd prvej inštancie mal preukázateľne informácie o tom, že v uvedenom čase podstupovala žalobkyňa onkologickú liečbu, žalovaná si bola tejto skutočnosti plne vedomá a v takejto extrémnej a hraničnej životnej situácii žalobkyne žalovaná zneužila túto extrémnu životnú situáciu žalobkyne na svoje amorálne obohatenie. Takýto postup súdu prvej inštancie je v príkrom rozpore s vyššie citovanými konštatovaniami Ústavného súdu ČR, vzhľadom na v tom čase identitu zákonnej a ústavnej úpravy plne aplikovateľným aj v podmienkach rozhodovacej činnosti slovenských súdov. Okrem toho zdôraznila, že

žalobkyňa sa chcela vyhnúť tomu, aby musela svoje finančné prostriedky, ktoré sú predmetom tohto sporu od svojej dcéry (t.j. žalovanej) vymáhať súdnou cestou. Dôkazom toho boli aj opakované výzvy adresované žalovanej na poskytnutie pravdivých informácií a žiadosti o vydanie prevzatých peňažných prostriedkov, ktoré v mene žalobkyne prevzala žalovaná. Svojim postojom a konaním však žalovaná postavila svoju matku do situácie, kde už nemala inú možnosť, ako si uplatňovať práva súdnou cestou. V zmysle vyššie uvedených skutočností trvá žalobkyňa na tom, že v prípade, ak by bol konajúci súd toho názoru, že nárok uplatnený v tomto konaní zo strany žalobkyne má byť už (v časti) premlčaný, žiadame, aby súd na námietku premlčania, ktorá bola uplatnená zo strany žalovanej, neprihliadal z dôvodu rozporu konania žalovanej s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Má za to, že súd v tomto prípade musí prihliadať na aspekt rozporu vznesenia námietky premlčania žalovanou s dobrými mravmi v kontexte všetkých relevantných skutočností v ich vzájomných súvislostiach, t. j. vzťah dcéra - matka/žalovaná - žalobkyňa, zneužitie prejavenej matkinej dôvery dcérou, porušenie povinností dcéry z príkazného vzťahu - tzn. protiprávnosť jej konania, zatajenie predaja cenných papierov, neinformovanie o predaji, konanie dcéry po pripísaní prostriedkov na jej účet vykazujúce znaky zločinu sprenevery (podľa § 213 Trestného zákona), úmyselné klamanie dcéry voči matke o stave investície na základe aktívnych dopytov matky, objektívna neexistencia vedomosti matky o exaktnom momente „pripísania“ prostriedkov na účet dcéry (keď žalobkyňa sa túto skutočnosť reálne 1x dozvedela, vzhľadom na bankové tajomstvo, až v priebehu konania na súde prvej inštancie až na vyžiadanie tohto dôkazu, konkrétne v priebehu mesiaca november 2015 a to z výpisu z účtu predloženého žalovanou, viď dôkaz v súdnom spise na č.l. 106); a toto všetko v čase, kedy žalobkyňa prekonávala závažné onkologické ochorenie resp. v čase plnej vedomosti žalovanej o tomto zdravotnom stave žalobkyne a teda v čase zneužitia tejto celkovej situácie žalovanou a navyše v situácii, kedy predmetných 420.000,- € predstavovalo takmer celé „súkromné“ celoživotné úspory oboch rodičov žalovanej, tzn. aj otca žalovanej (svedok W. L.Č. - viď výpoveď resp. zvukový záznam výsluchu na pojednávaní dňa 20.05.2016). Nad rámec vyššie uvedených skutočností dala žalobkyňa do pozornosti aj možnú aplikáciu ustanovení zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). Podľa ustanovenia § 4 Obchodného zákonníka platí, že ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj vzťahy iných osôb než podnikateľov, ak to ustanovuje Obchodný zákonník alebo osobitný zákon. Ustanovenie § 9 zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) potom vymedzuje situácie, pri ktorých sa právne vzťahy vzniknuté pri uplatňovaní práv spojených s cennými papiermi, ktoré sa môžu uplatňovať len voči emitentovi alebo voči inej zákonom určenej právnickej osobe alebo fyzickej osobe budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Ak by súd konšatoval, že na právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou sa vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka, znamenalo by to, že všeobecná premlčacia lehota by bola štvorročná (a to tak pre zmluvný nárok, ako aj pre nárok z bezdôvodného obohatenia). Žalobkyňa v rámci odvolania ďalej uviedla, že súd prvej inštancie síce vykonal pomerne rozsiahle dokazovanie, no vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že žalovaná uplatnila námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd prvej inštancie bol v priebehu dokazovania preukázateľne informovaný o spôsobe, akým žalovaná zamlčovala pred žalobkyňou skutočnosti relevantné pre uplatnenie právnych nárokov žalobkyne, ako aj o tom, ako žalovaná zavádzala žalobkyňu o aktuálnom stave plnenia z príkaznej zmluvy. V tejto súvislosti poukázala na písomné vyjadrenia žalobkyne, svedecké výpovede pána W. L.L. (manžela žalobkyne) a K. L., ako aj na obsah emailovej správy zo dňa 23.januára 2013, ktorá bola adresovaná žalovanou žalobkyňi. Uvedené dôkazy preukazovali spôsob konania a správania sa žalovanej. Napriek predloženým a vykonaným dôkazom dospel súd prvej inštancie k zisteniu, že žalovaná nekonala v rozpore s dobrými mravmi a nejednalo sa o zneužitie práva na úkor žalobkyne. Súd sa pritom priamemu konštatovaniu tejto skutočnosti v odôvodnení rozsudku vyhol tým, že namiesto preskúmania rozporu konania žalovanej v rozpore s dobrými mravmi vytkol žalobkyňi, že mala byť viac obozretná a viac predvídavá. V nadväznosti na uvedené je žalobkyňa toho názoru, že súd prvej inštancie dospel napriek resp. na základe tvrdení strán sporu, ako aj vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako ani v rozpore s platným právom neaplikoval zásadu tzv. IURA NOVIT CURIA (čo viackrát žiadala vo svojich písomných vyjadreniach žalobkyňa). Žalobkyňa v rámci odvolania poukázala na to, že jednou z esenciálnych podmienok vydaného rozsudku je riadne odôvodnenie písomného vyhotovenia podľa § 220 ods. 2 CSP (§ 157 ods. 2 O.s.p. účinného do 30. júna 2016). Povinnosť súdu odôvodniť rozsudok spôsobom zakotveným v § 220 ods. 2 CSP je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúceho z článku 36 a nasl. Listiny základných práv a slobôd a z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na

jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Konajúci súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené skutočnosti, ale tiež s poukazom na všetky relevantné úvahy, ktoré ho viedli k právnym záverom, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Stav, kedy v rozsudku absentujú náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP vo svojich dôsledkoch vedie k tomu, že sa tento stáva nepreskúmateľným. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie i postup súdu, ktorým znemožnil strane sporu realizáciu jeho procesným práv, pričom takýmto právom je i právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosti súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie korešponduje právo subjektu sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Nedostatok riadneho, dostatočného a presvedčivého odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nerešpektuje § 220 ods. 2 CSP a neobsahuje požadované náležitosti, predstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a je dôvodov pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Žalobkyňa má za to, že v rozsudku, ktorý bol v tomto konaní vydaný súdom prvej inštancie, absentujú náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Rozsudok vo veľkej časti len odkazuje na vyjadrenia strán tohto sporu, cituje zákonné ustanovenia, pričom v závere uvádza len strohé závery týkajúce sa premlčania. Rozsudok podľa názoru žalobkyne (i.) vôbec neposudzuje možné právne aspekty týkajúce sa zániku príkazného vzťahu jeho odvolaním zo strany žalobkyne, (i.) vôbec neposudzuje možné právne aspekty týkajúce sa porušovania zákonných ustanovení o príkaznej zmluve zo strany žalovanej, ani možnú právnu zodpovednosť žalovanej za spôsobenú škodu, (i.) vôbec sa priamo nevyjadruje k posúdeniu toho, či namietané konanie žalovanej bolo alebo nebolo v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa považuje odôvodnenie rozsudku za nedostatočné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné, a to v takom rozsahu, že právo žalobkyne na spravodlivé súdne konanie bolo porušené. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I. č. k 6C/19/2015-327 zo dňa 17. februára 2017 zmenil a to tak, že nároku uplatnenému žalobkyňou v žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

15. Žalovaná sa vyjadrila k odvolaniu žalobkyne, pričom v rámci svojho vyjadrenia uviedla, že považuje odvolanie odvolateľky za nedôvodné a nespôsobilé vyvrátiť správnosť a zákonnosť rozsudku v odvolaní napadnutej časti, teda v druhom odseku výrokovej časti odvolania, ktorým súd zamietol žalovaný nárok v rozsahu 320.000 € s príslušenstvom. Odvolateľkou uvádzané argumenty a vytykané vady nezakladajú dôvod na zmenu ani zrušenie rozsudku v jeho napádanej časti, vec nebola nesprávne právne posúdená a odvolateľke v priebehu konania nijakým spôsobom nebolo uprené právo na spravodlivý proces. V bodoch 23 až 27 odvolania odvolateľka polemizuje s prvoinštančným súdom, kedy mu v odvolaní podsúva právnu kvalifikáciu otázku dojednania plnenia kúpnej ceny v splátkach z hľadiska premlčania, akoby plnenie v splátkach malo byť dojednané medzi sporovými stranami, čo odvolateľka odmieta. Takéto právne posúdenie však v rozsudku nie je obsiahnuté a odvolateľka ho spochybňuje mylne. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že plnenie kúpnej ceny medzi spoločnosťou E.. D.. D., E..A..O.. a odvolateľkou bolo nesporne v zmysle zmluvy o kúpe cenných papierov dojednané na plnenie v splátkach. Preto súd správne od momentu plnenia častí kúpnej ceny posudzoval premlčanie jednotlivých plnení, pretože tento moment, teda moment zaplatenia jednotlivých splátok kúpnej ceny, je jediný objektívne mysliteľný okamih, na ktorý možno naviazať plynutie premlčacej doby. Súd ani len netvrdil, že plnenie splátok malo byť dojednané medzi účastníkmi príkazného vzťahu. Objektívne zistiteľný moment platenia splátok kúpnej ceny len premietol do právneho vzťahu medzi sporovými stranami pre určenie. Z uvedeného dôvodu je preto táto časť právnej argumentácie bez právneho významu. V bodoch 28 až 38 odvolania odvolateľka prezentuje svoj názor, podľa ktorého je rozhodným dňom pre určenie začatia plynutia premlčacej doby by mal byť moment odvolania príkazného vzťahu, za ktorý považuje odvolateľka list zo dňa 07.03.2014. Tento názor podľa žalovanej ale nie je správny. Súd prvej inštancie výstižne vysvetlil právne úvahy, pre ktoré posúdil za rozhodný pre plynutie premlčacej doby nie okamih výzvy, avšak okamih inkasovania kúpnej ceny. Naviac, svoje právne úvahy podporil aj poukazom na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ktoré posúdili otázku premlčania práva na strane 2 z 5 vydanie úžitkov v príkaznej zmluvy zhodne ako súd prvej inštancie. Súd v tomto smere poukázal napr. rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 28Cdo/785/2009, resp. sp.zn. 25Cdo/2195/1999). Odvolateľka neuviedla žiadne dôvody, pre čo by sa mala uvedená judikatórna prax prekonať, v čom je nesprávna, ani nepoukázala na žiadne rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, či právnu doktrínu, ktorá by svedčala jej názoru. Odvolateľkou poukázaný rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/882/2013 reflektuje úplne inú skutkovú situáciu, v ktorej príkazník inkasoval peňažné prostriedky od príkazcu za účelom výkonu určitej činnosti s nimi. V prejednávacom prípade (ako aj v poukázaných rozhodnutiach) je však situácia zásadne odlišná, kedy príkazník inkasuje prostriedky od tretej osoby mimo príkazného vzťahu len za účelom ich vyplatenia

príkazcovi. Preto je poukaz odvolateľky na judikatúru upravujúci iný právny problém, nepriliehavý. Len na podčiarknutie správnosti právneho posúdenia zo strany súdu prvej inštancie žalovaná uviedla, že pokiaľ by akceptovala názor odvolateľky, že právo na vydanie výťažkov v príkaznom vzťahu vzniká až momentom odvolania príkazu zo strany príkazcu, v takom prípade by príkazca nebol oprávnený požadovať predtým zo strany príkazníka v mene príkazcu prijaté plnenia, i keď je zrejme, že na ich vyplatenie má nárok a tento nárok trvá už počas trvania príkazu, nie až dňom jeho odvolania. V bodoch 39 až 49 odvolania odvolateľka polemizuje s rozsudkom ohľadom určenia presného dňa začatia omeškania vo vzťahu k jednotlivým splátkam. Napriek obsiahlemu zdôvodneniu uvedenej odvolacej námietky, názor prezentovaný odvolateľkou nie je správny, nakoľko vychádza z nesprávnej premisy. Argumentácia žalovanej, správnym významom akurát pre premlčanie nároku na vydanie inkasovanej splátky v sume 100.000,- € dňom 30.01.2012, ignoruje povahu žalovaného nároku ako zákonného nároku v zmysle § 727 Občianskeho zákonníka, kedy sa vznik povinnosti vydať príkazcovi plnenie viaže na prijatie úžitku z príkazu, nie na osobitnú žiadosť, resp. na deň nasledujúci po tejto osobitnej žiadosti. Keďže ako bolo nesporne zistené, sumu kúpnej ceny vo výške 100.000,- € prijala žalovaná ako príkazník dňa 30.01.2012, práve týmto dňom zároveň príkazníkovi vznikla povinnosť vydať úžitok a príkazcovi synalagmatické právo vydanie tohto úžitku požadovať. Keďže deň inkasovania splátky kúpnej ceny nebol sporný, súd prvej inštancie správne určil moment začatia plynutia premlčacej doby aj vo vzťahu k tejto splátke. V bodoch 51 až 64 (s výnimkou v bode 60) odvolania odvolateľka vyčíta súdu prvej inštancie, že nezohľadnil jej argumentáciu ohľadom rozporu vznesenej námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie stručne a výstižne uviedol, že odvolateľka si sama zavinila premlčanie jej práv, kedy mala k dispozícii všetky rozhodné informácie pre uplatnenie nároku a rovnako vedela, že vzťahy medzi ňou a jej dcérou, žalovanou, sú úplne rozvrátené, avšak svoje práva si včas na súde neuplatnila. Namietanie premlčania je zákonným inštitútom a konštatovanie rozporu námietky s dobrými mravmi (teda jeho sankcionovanie absolútnou neplatnosťou zo strany všeobecného súdu) by malo byť s ohľadom na zásadu autonómie a rovnosti strán v súkromnom práve celkom výnimočné. Súd správne skúmal, či a do akej miery premlčanie práva zavinila aj samotná odvolateľka, kedy sledoval rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ktoré skúmanie týchto okolností predpokladajú: „Dobрым mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, lebo inštitút premlčania je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premlčuje. Ak žalobca nevhodnou voľbou prostriedku ochrany svojich práv z objektívneho hľadiska vlastným zavinením vytvoril podmienky pre neskoršie úspešné vznesenie námietky premlčania práva žalovaným, uplatnenie námietky premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“ Žalovaná opakuje, že premlčanie jej práva bolo zavinené len postupom odvolateľky, ktorá premlčanie žalovanej sumy sama umožnila. Je nepochybné, že o existencii pohľadávky aj z jej subjektívneho hľadiska vedela najneskôr dňom 07.03.2014, kedy si v tejto veci od žalovanej vyžiadala vyúčtovanie. Napriek tomu, žalobu na súd podala až dňa 03.02.2015, t. j. s ročným odstupom. Práve v tejto dobe sa namietaná časť žalovanej pohľadávky premlčala. Žalobkyňa mohla kedykoľvek v tejto dobe žalobu podať a zabrániť tak márnemu premlčaniu nároku, zvlášť v situácii, kedy došlo k zhoršeniu osobných vzťahov medzi ňou a žalovanou, jej dcérou. Žalobkyňa mala dostatočný časový priestor na to, aby riadne uplatnila svoje práva, pričom jej v tom nebránila žiadna objektívna prekážka. Zjavnú pasivitu žalobkyne nemožno posudzovať ako dôvod hodný osobitného zreteľa, spôsobujúci rozpornosť vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi. Žalobkyňa mala dostatočný časový priestor, minimálne však v trvaní sedem mesiacov, počas ktorého disponovala všetkými údajmi a dôkazmi potrebnými na to, aby svoje právo bez obmedzení na súde uplatnila a jeho premlčaniu predišla. Svojim pasívnym prístupom k ochrane jej práv však sama spôsobila ich premlčanie, za čo musí byť v súlade s právnou zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* sankcionovaná oprávneným namietnutím premlčania jej pohľadávky. Vedomé neuplatnenie nároku na súde je celkom nepochybné žiadnym, a teda *in concreto* nevhodným prostriedkom právnej ochrany. Žalovaná nesúhlasí s tvrdeniami odvolateľky, že jej zdravotný stav jej bránil v rozhodnom čase jej právo uplatniť. Zdravotný stav odvolateľky totiž nebol žiadnou prekážkou, aby v rozhodnom čase viedla so žalovanou (resp. s obchodnými spoločnosťami, v ktorých mala účasť) celý rad rôznych súdnych sporov (napr. konania vedené na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 4C/171/2013, sp.zn. 30Cb/13/2013, zasielať jej korešpondenciu, iniciovať trestné stíhania a aj inak plnohodnotne uplatňovať prostriedky právnej ochrany potrebné podľa jej názoru, pričom odvolateľka aj v čase jej ochorenia využívala právnu pomoc právnych zástupcov. Naviac, žalovaná namieta, že predloženie zdravotných záznamov odvolateľky až v odvolacom konaní je neprípustným uplatnením nových skutočností, ktoré rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/41/2012, ZSP č. 1/2015, str. 12 ustanovenie § 366 CSP nepripúšťa. Odvolateľka mala a mohla tieto dôkazy predložiť už v základnom konaní, a to najmä vtedy, keď svojim zdravotným

stavom argumentovala v prostriedkoch procesného útoku, čo jej založilo povinnosť predložiť dôkazy na ich preukázanie. Žalovaná aj na tomto mieste namieta neprilievavosť poukázanej judikatúry zo strany odvolateľky, a to k rozporu vznesenia námietky premlčania s dobrými mravmi medzi osobami v rodinnom pomere. Nie je sporné, že žalovaná je dcérou odvolateľky, a teda sú navzájom v rodinnom pomere, tento však ostal iba v biologickej rovine. Naopak, osobné vzťahy medzi sporovými stranami sú v dôsledku dlhodobých konfliktov započatých nepochopiteľným zvýhodňovaním sestry žalovanej na jej úkor zo strany odvolateľky, ako jej matky s cieľom vystrnadenia z ich spoločného podnikania, mimoriadne rozvrátené, nepriateľské, zaťažené nedôverou a odcudzením. Ich vzťahy sú z objektívneho hľadiska viac napäté ako bývajú vzťahy medzi osobami v „bežnom“ veriteľsko-dlžníckom vzťahu. Táto situácia trvala aj počas trvania príkazného vzťahu. Rozvrat v rodinných vzťahoch je síce poľutovaniahodný, avšak nejedná sa o ojedinelú, resp. výnimočnú situáciu. Odvolateľkou poukázaná judikatúra však vychádza z odlišných situácií, kedy k počatiu plynutia premlčacej doby, teda k určitej dispozícii s majetkom, dochádza v čase trvania harmonického rodinného vzťahu, resp. minimálne v čase zdania, „fingovania“ tohto vzťahu zo strany osoby, ktorá sa premlčania neskôr dovoľáva. Ako však bolo uvedené vzťah medzi žalovanou a odvolateľkou ostal už iba v rovine biologickej a aj v čase vykonania namietaných úkonov boli rozvrátené, čo vylučuje dôvodnosť poukazu odvolateľky na ňou uvedenú judikatúru. Záverom žalovaná uvádza, že napadnutý rozsudok považuje za vyčerpávajúco a výstižne zdôvodnený. Úlohou súdu nie je poskytnúť stranám sporu reakciu na akúkoľvek argumentáciu, avšak vysporiadať sa s tými námietkami, ktoré sú podstatné pre predmet sporu. Na základe uvedených skutočností navrhla žalovaná odvolaciemu súdu, aby odvolaním napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom zamietol žalobu odvolateľky na zaplatenie istiny 320.000,- € s príslušenstvom, t. j. v druhom odseku jeho výrokovej časti, ako vecne správny potvrdil a žalovanej priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Žalovaná doplnila svoje vyjadrenie k odvolaniu s poukazom na recentnú judikatúru najvyšších súdnych autorít, ktorou dopĺňa vyjadrenie k odvolaniu žalobkyne zo 16.03.2017. V bodoch 39 až 49 odvolania odvolateľka polemizuje s rozsudkom ohľadom určenia presného dňa začatia omeškania vo vzťahu k jednotlivým splátkam. Napriek obsiahlemu zdôvodneniu uvedenej odvolacej námietky, názor prezentovaný odvolateľkou nie je správny, nakoľko vychádza z nesprávnej premisy. Argumentácia žalobkyne, správnym významom akurát pre premlčanie nároku na vydanie inkasovanej splátky v sume 100.000,- € dňom 30.01.2012, ignoruje povahu žalovaného nároku ako zákonného nároku v zmysle § 727 Občianskeho zákonníka, kedy sa vznik povinnosti vydať príkazcovi plnenie viaže na prijatie úžitku z príkazu, nie na osobitnú žiadosť, resp. na deň nasledujúci po tejto osobitnej žiadosti. Keďže ako bolo nesporne zistené, sumu kúpnej ceny vo výške 100.000,- € prijala žalovaná ako príkazník dňa 30.01.2012, práve týmto dňom zároveň príkazníkovi vznikla povinnosť vydať úžitok a príkazcovi synalagmatické právo vydanie tohto úžitku požadovať. Keďže deň inkasovania splátky kúpnej ceny nebol sporný, súd prvej inštancie správne určil moment začatia plynutia premlčacej doby aj vo vzťahu k tejto splátke. Nesprávnosť záverov odvolateľky navyše jasne vyplýva z recentnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku zo dňa 10.11.2016, sp. zn. 3Cdo/174/2016, uviedol: Akceptovanie názoru o viazanosti začiatku plynutia premlčacej doby na deň splatnosti dlhu a nie na deň vzniku právneho vzťahu, z ktorého dlžníkovi vznikla povinnosť na plnenie, by viedlo k neprípustnému posunutiu začiatku plynutia premlčacej doby (v zrejmom rozpore s účelom inštitútu premlčania) prakticky na neobmedzenú dobu podľa ľubovôle veriteľa." Žalovaná v závere uviedla, že v ostatnom sa v celom rozsahu pridrižiava doterajším vyjadrením.

16. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal s nariadením pojednávania avšak podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem,) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a súčasne, že odvolanie žalobkyne dôvodné je. V predmetnej veci si odvolací súd na preskúmanie a prehodnotenie právneho posúdenia vo veci nariadil pojednávanie na deň 10.01.2018. Právni zástupcovia o termíne odvolacieho pojednávania boli riadne oboznámení na odročenom pojednávaní dňa 06.12.2017 a teda boli upovedomení zákonným spôsobom.

17. Podľa § 724 Občianskeho zákonníka príkaznou zmluvou sa zaväzuje príkazník, že pre príkazcu obstará nejakú vec alebo vykoná inú činnosť.

18. Podľa § 727 Občianskeho zákonníka príkazník je povinný podať príkazcovi na jeho žiadosť všetky správy o postupe plnenia príkazu a previesť na príkazcu všetok úžitok z vykonaného príkazu; po vykonaní príkazu predloží príkazcovi vyúčtovanie.

19. Podľa § 731 Občianskeho zákonníka pre zánik príkaznej zmluvy sa použijú primerane ustanovenia o zániku plnomocenstva (§ 33b).

20. Na nariadenom pojednávaní právny zástupca žalobkyne uviedol, že zotráva na všetkých svojich doterajších vyjadreniach a prednesoch.

21. Na nariadenom pojednávaní právny zástupca žalovanej uviedol, že taktiež zotráva na všetkých svojich doterajších vyjadreniach a prednesoch, ale poukazuje na nevykonateľnosť alternatívneho petitu pripusteného na pojednávaní pred súdom prvej inštancie.

22. Žalovaná na otázku odvolacieho súdu, či ponúkla žalobkyni prevzatie čiastočného plnenia uviedla, že áno ponúkla, avšak išlo aj o jej peniaze z podnikania, matka mala prehľad o všetkom, vedela o pohybe peňazí.

23. Súd prvej inštancie v rámci skutkového stavu zistil, že medzi žalobkyňou a žalovanou došlo k uzavretiu ústnej príkaznej zmluvy, predmetom ktorej bol záväzok žalovanej pre žalobkyňu vykonať činnosti spojené s realizáciou zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy o kúpe cenných papierov. Udelením plnomocenstva žalovanej (čl. 1 bod 1.7.zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy), bola žalovaná vo vzťahu k tretím osobám oprávnená konať ako priamy zástupca žalobkyne v jej mene a na jej účet. Príkazný vzťah sa tak týkal len vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou a netýkal sa tak vzťahu s tretími osobami. Z predložených listinných dokladov mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná vykonala príkaz žalobkyne a uzavrela so spoločnosťou E.. D.. D., E..A..O.. zmluvu o kúpe cenných papierov, na základe ktorej predala 1 ks hromadnej akcie reprezentujúcej 16 kmeňových akcií za kúpnu cenu 420.000,- €. Po vykonaní príkazu bola žalovaná povinná previesť na žalobkyni všetok úžitok z vykonaného príkazu, táto povinnosť vyplývala žalovanej priamo zo zákona (§ 727 Občianskeho zákonníka). Povinnosť previesť na príkazcu všetok úžitok nie je časovo určená, a ani nie je viazaná na žiadosť príkazcu, v zásade je daná okamihom, keď príkazníkom uskutočnené plnenie prinieslo príkazcovi úžitok. Žalovanej podľa názoru súdu prvej inštancie táto povinnosť vznikla prijatím kúpnej ceny v štyroch splátkach. V rámci vyjadreného názoru súdu prvej inštancie odvolací súd v súvislosti s ustálením povinnosti vydať žalobkyni plnenie v splátkach, pričom každá splátka sa premlčuje samostatne, nesúhlasí. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že základom vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou je príkazná zmluva, na základe ktorej bol príkazník - žalovaná povinná v prospech, príkazcu - žalobkyne obstarat' vec alebo inú činnosť. Zákon pre uzavretie príkaznej zmluvy neukladá jej uzavretie v písomnej forme, pokiaľ nejde o zmluvu o obstaraní predaja veci, respektíve o zmluvu o prevode nehnuteľností. Z opisu skutkového stavu taktiež vyplynulo, že žalobkyňa žalovanej udelila plnomocenstvo, na základe ktorého bola žalovaná oprávnená konať ako priamy zástupca žalobkyne v jej mene a na jej účet. Povinnosť previesť na príkazcu všetok úžitok z vykonaného príkazu, ak koná príkazník vlastným menom na cudzí účet je pojmovým znakom príkazu a všeobecne spočíva v tom, že príkazník musí vydať (prenechať) príkazcovi všetok úžitok, ktorý na základe vykonávaného príkazu získal; stane sa tak právnym úkonom „ po prevode úžitkov “. Táto povinnosť príkazcu nemusí byť dohodnutá - ani čo do formy (spôsobu) prevodu, ani čo do časového okamihu - v príkaznej zmluve, pretože vyplýva zo zákona. V tomto prípade mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil otázku premlčania a súčasne aj začiatku plynutia lehoty vzťahujúcej sa k premlčaniu. Je nepochybné, že medzi žalobkyňou a žalovanou vznikol vzťah na základe príkaznej zmluvy. Vystáva tu však otázka vydania týchto finančných prostriedkov a to buď na základe príkaznej zmluvy, alebo na základe vydania bezdôvodného obohatenia tak, ako požaduje žalobkyňa. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že predmetný nárok na zaplatenie týchto finančných prostriedkov vznikol žalobkyni titulom uzavretej zmluvy príkaznej zmluvy. Povinnosť previesť na príkazcu všetok úžitok z vykonaného príkazu vyplýva žalovanej priamo zo zákona (§ 727 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom na to, že ústna príkazná zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou neobsahovala žiadne dojednanie strán ohľadom plnenia príkazu v splátkach (žiadna zo strán sporu to v konaní pred súdom prvej inštancie netvrdila), je nepochybné, že realizácia príkazu bola vykonaná až pripísaním poslednej splátky na účet žalovanej. Samotná skutočnosť, že žalovaná si dohodla v rámci zmluvy o budúcej kúpnej zmluve t.j. vo vzťahu k tretej osobe (t.j. kupujúcemu) plnenie v splátkach, je v prípade vzťahu z príkaznej zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou bezpredmetné. Inak povedané, príkaz bol splnený (zavŕšený, dokonaný) až pripísaním poslednej splátky kúpnej ceny na účet žalovanej, a od tohto dňa t. j. odo dňa 03.07.2015 bola žalovaná povinná vydať finančné prostriedky získané realizáciou príkaznej zmluvy žalobkyni. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 4319/2011 podľa ktorého: „Právo na odmenu vzniklo žalobkyni zánikom právneho vzťahu založeného zmluvou o poskytovaní právnych služieb, t.j. splnením. Príkaz nemohol byť splnený skôr, ako nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie v konaní o nároku žalobkyne. Odvolací súd teda pochybil, pokiaľ došiel k záveru, že žalobkyni vznikol nárok na odmenu samostatne, za každý jednotlivý úkon právnej služby a

že tieto jednotlivé nároky sa samostatne premlčujú....“. I pre posudzovanú vec bolo teda rozhodujúce obdržanie celej kúpnej ceny za predané akcie (príkaz tu bol splnený až zaplatením celej kúpnej ceny, teda až uhradením poslednej splátky kúpnej ceny spoločnosťou E..D.. D., E..A..O.. - vid' slovné spojenie § 727 OZ „všetok úžitok z vykonaného príkazu“), a teda až okamihom obdržania celej kúpnej ceny za predané akcie, vznikla žalovanej povinnosť túto kúpnu cenu (ako úžitok z vykonaného príkazu) s poukazom na ust. § 727 Občianskeho zákonníka vydať žalobkyni. Až pripísaním poslednej splátky kúpnej ceny na účet žalovanej došlo v danej veci k splneniu dohodnutého príkazu žalovanou, a teda až týmto okamihom vznikla žalovanej povinnosť takto získaný (všetok) úžitok z príkazu previesť na žalobkyňu a tomu korešpondujúce právo žalobkyne prevodu tohto úžitku sa od žalovanej domáhať. Pri posudzovaní splatnosti nároku na vydanie úžitku z vykonaného príkazu preto nebolo možné postupovať podľa § 563 Občianskeho zákonníka (tak ako postupoval súd prvej inštancie), a teda vychádzať z toho, že tento nebol medzi stranami sporu dohodnutý resp. ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, nakoľko, ako už bolo uvedené, vznik (a teda i splatnosť) práva žalobkyne domáhať sa vydania úžitku z vykonaného príkazu vznikla až jeho splnením (teda zaplatením celej kúpnej ceny), pričom splatnosť tohto práva vyplýva priamo z právneho predpisu (§ 727 Občianskeho zákonníka) - je teda časovo určená. Súd prvej inštancie sa dopustil pochybenia v tom, že nerozlišoval právny vzťah (a nároky z neho plynúce) vzniknutý medzi stranami sporu z príkaznej zmluvy od právneho vzťahu uzavretého medzi žalobkyňou a spoločnosťou E.. D.. D., založeného na základe zmluvy o kúpe cenných papierov zo dňa 2. septembra 2011, ktorú v mene žalobkyne uzatvorila žalovaná. Závery súdu prvej inštancie ohľadom premlčania, sa preto mohli týkať iba premlčania nárokov na zaplatenie jednotlivých splátok kúpnej ceny, vo vzťahu ku kupujúcemu - spoločnosti E.. D.. D. (na podklade uzavretej kúpnej zmluvy), avšak nie premlčania nároku žalobkyne na vydanie úžitku z vykonaného príkazu, vo vzťahu k žalovanej (na podklade uzavretej príkaznej zmluvy). V tomto smere napokon nemožno opomenúť skutočnosť, že to bola výlučne žalovaná, ktorá (bez vedomia žalobkyne) so spoločnosťou E.. D.. D. dohodla zaplatenie kúpnej ceny za predávané akcie v splátkach, hoci zmluva obsahujúca splnomocnenie (príkaz) pre žalovanú s možnosťou zaplatenia kúpnej ceny v splátkach spoločnosťou E.. D.. D. nepočítala (práve naopak táto zmluva, v ktorej je obsiahnutý aj príkaz pre žalovanú, vychádzala z úhrady kúpnej ceny v celosti - vid' „čl. 1.7. ZoBCP - žalovaná sa splnomocňuje na prijatie budúcej kúpnej ceny, pričom sa nikde neuvádza, že táto bude uhradená v splátkach. Žalobkyňa tak ani nemohla nadobudnúť vedomosť o tom, že žalovaná (bez jej vedomia) dohodla plnenie kúpnej ceny v splátkach. Napokon, ak bola žalovaná podľa príkaznej zmluvy splnomocnená na prevzatie kúpnej ceny, pod týmto pojmom bolo potrebné rozumieť prevzatie celej kúpnej ceny resp. zavŕšením prevzatia kúpnej ceny (a teda splnením príkazu) bolo prevzatie až jej poslednej splátky (kúpna cena je uhradená až zaplatením jej poslednej splátky). Nemožno teda tvrdiť, že k prevzatiu kúpnej ceny a teda k splneniu príkazu už došlo prevzatím napr. iba jednej splátky. Je potrebné si uvedomiť, že žalobkyňa prostredníctvom príkaznej zmluvy odpredávala balík akcií vo svojom vlastníctve, za ktoré očakávala kúpnu cenu (nie iba jej časť). Aj samotný príkaz bol potom formulovaný na odpredaj dohodnutého balíka akcií a prevzatie kúpnej ceny za ich predaj. Preto bol príkaz zavŕšený (splnený) predajom celého balíka akcií a obdržaním celej kúpnej ceny za ich predaj.

24. Žalovaná by sa tak mohla brániť tvrdením o premlčaní vydania jednotlivých dielčích úžitkov z vykonaného príkazu iba za situácie, že by v konaní preukázala, že žalobkyni ponúkala aj čiastočné plnenie (úžitky) príkazu (§ 566 Občianskeho zákonníka), teda že bola ochotná a pripravená plniť svoj dlh po častiach. Na túto otázku síce žalovaná v konaní pred odvolacím súdom uviedla, že matke čiastočné finančné prostriedky ponúkla, avšak z výpovede v konaní pred súdom prvej inštancie (č.l. 292) vyplýva, že investované finančné prostriedky podľa tvrdení žalovanej patrili spoločnosti CK BDT a boli vybraté v roku 2006 z tejto spoločnosti a investované do tejto investície. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie uviedla, že neinvestovala pod svojím menom nakoľko, dôverovala žalobkyni. Inak povedané, z odpovede žalovanej vyplýva, že nemala dôvod informovať žalobkyňu, aby si finančné prostriedky prevzala, nakoľko mala za to, že tieto patria jej. V tomto smere bolo však v konaní pred súdom prvej inštancie vykonané rozsiahle dokazovanie, pričom tvrdenia žalovanej v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané neboli. Na základe uvedeného odvolací súd výpoveď žalovanej v konaní pred odvolacím súdom posúdil ako nedôveryhodnú, navyše svoje tvrdenie o tom, že by žalobkyni ponúkla čo i len čiastočné plnenie nepreukázala žiadnym dôkazom. Takéto čiastočné plnenie dlhu je možné, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky. Na to, aby veriteľ bol potom povinný prijať aj takéto čiastočné plnenie, musel by mu dlžník takéto čiastkové plnenie svojho dlhu ponúknuť. Záleží teda iba na dlžníkovi, či čiastočné plnenie veriteľovi ponúkne, kedy a v akej výške. V danej veci, ako už bolo uvedené, nielenže možnosť plnenia záväzku žalovanou (vydania úžitku z vykonaného príkazu) v splátkach nebola dohodnutá (a teda by takéto plnenie odporovalo uzavretej príkaznej zmluve), ale žalovaná žalobkyni

sa nikdy nesnažila ponúknuť ani len čiastočné plnenie (a teda žalovaná neprejavila záujem splniť svoj dlh ani čiastočne, hoci v tom čase disponovala za predané akcie už niektorými splátkami kúpnej ceny). Žalobkyňa tak nielenže nemala vedomosť o tom, že žalovanej už bolo z kúpnej ceny spoločnosťou E.. D.. D. čiastočne plnené, ale žalovaná jej takto obdržané čiastkové plnenia kúpnej ceny pre účely vydania úžitku z vykonaného príkazu nikdy neponúkla.

25. V tejto súvislosti odvolací súd ešte dodáva, že žalobkyňa by bola oprávnená a zároveň povinná žiadať plnenie (vydanie úžitku z vykonaného príkazu) v splátkach (po častiach) vo vzťahu k žalovanej iba za situácie, že by uvedené mali žalobkyňa a žalovaná v príkaznej zmluve dohodnuté, pričom existencia takejto dohody z ničoho nevyplývala, alebo za situácie, že žalobkyňa by dodatočne zmenila obsah príkaznej zmluvy (zmenila príkaz v tom), že by umožnila žalovanej splniť príkaz i v splátkach, čo sa však nestalo. Iba pri tomto výklade by bolo možné akceptovať premlčanie každej jednotlivej splátky (dielčieho plnenia) samostatne. Za situácie, že žalovaná mala povinnosť vydať plnenie z príkazu ihneď po splnení príkazu, nie je možné akceptovať premlčanie každej splátky príkazu samostatne, nakoľko plnenie v splátkach bolo dohodnuté výlučne medzi žalovanou a treťou osobou - kupujúcim. Z obsahu spisu je nepochybné, že žaloba bola podaná na súd prvej inštancie dňa 02.02.2015, pričom posledná splátka bola na účet žalovanej pripísaná dňa 03.07.2012, teda týmto dňom splnila žalovaná príkaz a bola povinná vydať finančné prostriedky získané príkazom žalobkyne. Premlčacia doba začala teda plynúť dňa 04.07.2012 deň nasledujúci po dni, kedy bola posledná splátka pripísaná na účet žalovanej a uplynula dňa 04.07.2015 (§ 122 Občianskeho zákonníka). Je nepochybné, že žaloba bola podaná v lehote troch rokov od pripísania poslednej splátky na účet žalovanej. t.j. 02.02.2015, a preto celý dlh žalovanej voči žalobkyne nemôže byť premlčaný.

26. Odvolací súd v ďalšom považoval za potrebné vyjadriť sa aj ku skutočnosti, prečo v danom prípade nie je možné aplikovať na daný právny stav ustanovenia o bezdôvodnom obohatení. Z ustanovenia § 731 Občianskeho zákonníka vyplýva, že pre zánik príkaznej zmluvy sa použijú primerane ustanovenia o zániku plnomocenstva (§ 33b). Inak povedané ustanovenie § 731 Občianskeho zákonníka v súvislosti so zánikom príkaznej zmluvy odkazuje na primerané použitie ustanovení o zániku plnomocenstva. Z ustanovení § 33b Občianskeho zákonníka je možné vyvodiť, že príkazná zmluva zanikne, ak: a) došlo k vykonaniu úkonu, na ktorý bol príkaz obmedzený, alebo, b) ak príkazca príkaz odvolal, alebo, c) ak zmluvu vypovedal (odstúpil od nej) príkazník, d) ak príkazník zomrie, alebo, e) ak zomrie príkazca, ak z obsahu zmluvy nevyplýva niečo iné. Príkazná zmluva v tomto konkrétnom prípade zanikla realizáciou príkazu (vykonaním úkonu), na ktorý bol tento príkaz obmedzený a to predajom 1 ks hromadnej akcie reprezentujúcej 16 kmeňových akcií za kúpnu cenu 420.000,- € a následným pripísaním finančných prostriedkov na účet žalovanej. Pripísaním poslednej splátky na účet žalovanej došlo k vykonaniu úkonu, na ktorý bola príkaznou zmluvou zaviazaná žalovaná ako príkazník. Preto list žalobkyne doručený žalovanej zo dňa 7. marca 2014, ktorý hovorí o odvolaní príkazu je už v tomto prípade bezpredmetný, nakoľko predmetný príkazný vzťah zanikol a to realizáciou tohto príkazu (teda splnením), a preto nebolo možné už príkaz odvolať. Na základe uvedeného ani nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie a žalobkyňa bola oprávnená domáhať sa iba plnenia z príkaznej zmluvy (§ 727 Občianskeho zákonníka). Z tohto dôvodu preto nebolo možné použiť v danom prípade ustanovenia o vydaní bezdôvodného obohatenia.

27. Pokiaľ ide o rozpor uplatnenia námietky premlčania s dobrými mravmi, vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovanou mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva stranou sporu v civilnom sporovom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany sporu, pričom vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie primeranosti postihu je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby. V tejto súvislosti je tiež relevantné, či v konaní boli preukázané také dôvody a okolnosti prípadu, pre ktoré by mala byť námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi (II. ÚS 176/2011). Samotná dôvodnosť vznesenej námietky premlčania však rozpor s dobrými mravmi nezakladá. Aplikácia tohto inštitútu by mala byť len výnimočná a nemala by zhojovať neznalosť zákona - t.j. neznalosť plynutia premlčacích dôb. Odvolací súd mal v predmetnej veci za to, že nárok žalobkyne nie je premlčaný, ale v krátkosti považuje za potrebné vyjadriť sa k námietke premlčania vznesenej zo strany žalovanej a k jej prípadnému rozporu s dobrými mravmi. Z opisu skutkového stavu je nepochybné, že vzťahy medzi žalobkyňou ako matkou a žalovanou ako dcérou sú rozvrátené. Na druhej strane je však potrebné

uviesť, že žalobkyňa poverila svoju dcéru k uskutočneniu obchodu príkaznou zmluvou, pričom je ťažko uveriteľné, že pokiaľ by vzťahy medzi matkou a dcérou boli až tak vážne rozvrátené ako tvrdí dcéra, matka by dcére s najväčšou pravdepodobnosťou svoje celoživotné úspory nezverila. V tejto súvislosti odvolací súd nadobudol dojem, že dcéra ako žalovaná využila narušené vzťahy medzi ňou a matkou a cielene neposkytovala matke informácie ohľadom realizácie z príkaznej zmluvy, pričom vzbudzovala u matky dojem, že daný príkazný vzťah trvá a teda nedošlo ešte k plneniu z príkaznej zmluvy. Je nepochybné, že dcéra mala vedomosť o ochorení matky, pričom odvolací súd má za to, že toto konanie dcéry by v danom konkrétnom prípade malo byť vyhodnotených ako konanie v rozpore s dobrými mravmi t.j. konkrétne vznesená námietka premlčania je podľa názoru odvolacieho súdu vznesená v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožňuje s názorom Ústavného súdu Českej republiky (citovaný v odvolaní žalobkyne) z ktorého okrem iného vyplýva, že je skutočne žiaduce, aby práve v tomto konkrétnom prípade, kedy ide o posúdenie prejavu vôle a obsahu záväzkového vzťahu medzi matkou a dcérou, bolo prihliadnuté k tomu, že výkon práva nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka. Právny štát môže fungovať iba za predpokladu všeobecne vyžadovanej miery slušného konania medzi ľuďmi. Rodina a vzťahy medzi rodičmi a deťmi sú sami o sebe prostredím, kde sa dobré mravy, ako poctivosť, čestnosť, vzájomná úcta a hlavne úcta k rodičom, musí nielen predpokladať, ale hlavne formovať a dôsledne vyžadovať. Odvolací súd je presvedčený, že práve v rodine, ako v základe spoločnosti, sa musia dobré mravy kultivovať a orgány verejnej moci, súdy obzvlášť, k tomu musia svojimi rozhodnutiami prispievať. Je nepochybné, že konanie žalovanej, ktorá využila nevedomosť žalobkyne o tom, že platenie kúpnej ceny za odpredané akcie bolo so spoločnosťou E.. D.. D. dohodnuté v splátkach (ako i jej nevedomosť o tom, že žalovaná už od tejto spoločnosti medzičasom obdržala na bankový účet niektoré splátky takto dohodnutej kúpnej ceny), navyše keď tento stav vyvolala samotná žalovaná (tým, že bez vedomia žalobkyne a v rozpore s udeleným príkazom dohodla zaplatenie kúpnej ceny v splátkach), zneužívajúc pritom i zdravotný stav (onkologické ochorenie) žalobkyne, bolo potom potrebné s ohľadom na okolnosti danej veci vyhodnotiť ako rozporné s dobrými mravmi, a z tohto dôvodu i ňou vznesenú námietku premlčania považovať za vznesenú v rozpore s dobrými mravmi. Nakoľko však odvolací súd nárok žalobkyne považoval za uplatnený v lehote (nepovažoval za premlčaný), na daný argument týkajúci sa námietky premlčania vznesenej v rozpore s dobrými mravmi už neprihliadal.

28. Na základe vyššie uvedeného (keď v konaní nebolo sporným existencia príkazného vzťahu medzi stranami sporu, ani výška úžitku získaná vykonaním príkazu (teda hmotnoprávny základ sporu), a keď sporným zostalo iba právne posúdenie premlčania uplatneného nároku), odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie (§ 388 CSP) vo výroku, v ktorom súd prvej inštancie žalobu zamietol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi 320.000,-€, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 4.7.2012 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku s poukazom na ustanovenie § 388 Civilného sporového poriadku. Omeškanie žalovanej odvolací súd ustálil odo dňa 4.7.2012, nakoľko posledná splátka bola pripísaná na účet žalovanej dňa 02.07.2012, pričom až deň 03.07.2012 bola žalovaná povinná previesť tieto finančné prostriedky na žalobkyňu, a preto až deň nasledujúci po dni, kedy bola žalovaná povinná plniť, nastalo omeškanie žalovanej so splnením povinnosti, t.j. až dňom nasledujúcim po dni splnenia teda dňom 04.07.2012 sa žalovaná dostala do omeškania (§ 122 v spojení s § 727 Občianskeho zákonníka). Na základe uvedeného bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti nároku žalobkyne na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 320.000,- € za deň 3.7.2012, ako vecne správny potvrdiť.

29. Pokiaľ ide o výrok vzťahujúci sa k nároku na náhradu trov konania vzhľadom na zmenu rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd zmenil aj rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania s poukazom na ustanovenie § 388 v spojení s § 396 ods. 2 a § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu (jeden deň úroku z omeškania bolo možné považovať iba za nepatrný úspech žalovanej).

30. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany sporu nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybné v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci H. proti E. A. /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

31. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods.1 C.s.p. a priznal nárok na náhradu trov konania úspešnej žalobkyni v plnom rozsahu (jeden deň úroku z omeškania bolo možné považovať iba za nepatrný úspech žalovanej).

32. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).